

vergroot, bijvoorbeeld in de knieval van Rédil-
lon voor Lucienne en in de hysterische overga-
ve waarmee Maggy Vatelin kussend om de hals
vliegt. Hiermee wordt aangegeven dat die taal
niet natuurlijk is, maar deel uitmaakt van een
gamma streng gecodeerde gedragspatronen
die strategisch kunnen worden ingezet in het
verleidingsspel van de mimetische begeerte. Af

en toe zie je de souffleur met een opgezet beest
over de scène wandelen, een pauw met geknak-
te veren of een roofdier met een prooi in zijn
bek. Het zijn symbolen voor gekwetste ijdel-
heid en rokkenjagerij, kortom voor de schade
die de mimetische begeerte aanricht. Ten slotte
is de speelstijl duidelijk gemengd. Gaan Her-
wig Ilegems en Carly Wijs voor een energieke,

eendimensionale karikatuur, dan krijgen we bij
Robby Cleiren en Sofie Sente meer gelaagdheid
en psychologische geloofwaardigheid.

Ook al wordt in deze voorstelling voort-
durend de kloof getoond tussen het ideële en
het reële, en ook al leidt die kloof tot heel wat
kommer en kwel, toch blijkt het ‘tragische’
hier veel minder tragisch te zijn dan bij *Het
Laxeermiddel*. De vaststelling dat er een niet te
dichten scheur door het bestaan heen loopt,
boezemt geen angst of metafysische huiver in.
Niet de bezinning over het tragische karakter
van de menselijke conditie lijkt hier van be-
lang te zijn, wel de mate waarin dit gegeven
gunstige voorwaarden schept voor een spel-
plezier dat schaamteloos op *Unterhaltung* mikt.
Hoewel de makers daarin geslaagd zijn, bleef
ik toch met het gevoel zitten dat het allemaal
een tikkeltje te vrijblijvend was.

DEURDEURDEUR

DEURDEURDEUR van SKaGen is een stuk in
een stuk. We maken de repetities en opvoering
mee van een sekskomedie, het soort thea-
ter waarin jonge meisjes in hun ondergoed
rondlopen, oudere mannen hun broek laten
zakken en talloze deuren voortdurend open-
en dichtslaan. Elk van de drie bedrijven van
DEURDEURDEUR is een minivoorstelling,
waarin telkens het eerste bedrijf van een farce
geënceneerd wordt.

De farce speelt zich af in een gerestau-
reerde molen uit de zestiende eeuw, het bezit
van een echtpaar (Lindsey en Donald) dat naar
Spanje gevlucht is omwille van een belasting-
schandaal. Aan het immobiliënkantoor Nagel-
slaegers en Partners werd de opdracht gegeven
het huis te verhuren. Hoewel de huishoudster
mevrouw Pollet een vrije dag heeft, is ze toch
in de molen aanwezig, omdat ze daar onge-
stoord televisie kan kijken. Dat is niet naar de
zin van Fred Verkinderen, werknemer bij het
immobiliënkantoor. Hij wil een slippertje ma-
ken met Brigitte en daarvoor de leegstaande
molen gebruiken. Hij maakt mevrouw Pollet
wijs dat Brigitte een potentiële huurster is en
dat hij haar het pand wil laten zien. Plots ver-
schijnen Lindsey en Donald. Ze zijn even naar
België afgezakt om van de rust in de molen te
kunnen genieten. Niemand mag hen daar ont-
dekken, want anders krijgen ze moeilijkheden

Le Dindon © Koen Broos